

Дивні звірі

КУПИТИ

Про книгу

Моторошний монстр полює на впливових чоловіків. Зупинити потвору може лише Королівське товариство з вивчення аномальних явищ, а точніше його працівниця - Саманта Гаркер, донька вбивці Дракули. Напарницею Саманти стає докторка Гелена Моріарті, батьком якої є легендарний геній кримінального світу та заклятий ворог Шерлока Голмса. Спільне розслідування приведе їх до елітних клубів Парижа і темних катакомб, де дівчата протистоятимуть людям, монстрам та навіть одна одній. Можливо, їхня спільна гонитва за звіром переросте у щось більше. Або ж Сем просто ще один пішак у хитрій та продуманій грі Гелени Моріарті...

Розділ перший

*Королівське товариство з вивчення
аномальних явищ, Лондонське відділення
Вересень 1903 року*

Підбори Саманти Гаркер цокали по вишуканій мармуровій підлозі, коли вона поспішала повз гіпсові рельєфи, що зображали сцени з міфів. Гасові ліхтарі освітлювали різьблення, і в мерехтливих тінях здавалося, що горгони, фурії та люди, які борються з Мінотавром у лабіринті, немов оживали.

Хоч і бачила ці рельєфи щодня, Сем ніяк не могла заперечити, що її проймав трепет, коли проходила повз. У світі, де панують таємниці та чудовиська, дівчина була мисливицею.

Тільки якщо вже точно, то саме оперативники Королівського товариства з вивчення аномальних явищ були мисливцями. А от Сем жила серед книг і тому більше нагадувала Аріадну. Бо її роботою було розгадувати таємниці лабіринту, даючи нитки «Тесеям сьогодення», аби ті відшукали монстрів і безпечно повернулися назад.

Здебільшого — саме так. Та цього разу знайомий трепет прорізала холодна тінь страху.

Сем пригладила кучері, хоч ті вперто вибивалися з-під шпильок, попри всі старання. Мамині туфлі безжально тиснули — ніжки її мами значно витонченіші. А змкла спідниця облипла навколо ніг, бо що ж тут скажеш: Лондон є Лондон, а отже — дощ і сирість. Та це все було не так важливо. Її вбрання згодиться. Мусить згодиться. Торкнувшись медальйона святої Бригіти на шиї, який носила для удачі, Сем озвалась:

— Пане Райт!

В іншому кінці мармурового фоє чоловік похилого віку озирнувся на дівчину, саме в той момент, коли поставив ногу на сходи, які вели до приватних кабінетів Товариства. Райт завжди мав такий вигляд, ніби вранці

збирався відправити у небуття гуля, а після обіду — чаювати з міністрами. Його акуратно підстрижена борода із сивиною та розкішні закручені вуса нагадували самого короля Едварда VII. У своїй руці з діориту — можна подякувати невдалій сутичці з кокатрисом — він затиснув крампет, щедро намащений гірким британським мармеладом, до якого Сем зі своїм американським смаком так і не звикла.

Правиця Райта, яка ще не скам'яніла, стискала портфель — темний, важкий, що, здавалося, міг витримати навіть вибух. А це, з огляду на посаду директора Королівського товариства з вивчення аномальних явищ, цілком могло трапитись.

— А, донька Гаркерів, Саманта, — промовив Райт, і на його обличчі розквітла тепла усмішка, хоч насправді він майже не знав дівчину — лише інколи отримував від неї запити на дослідження. А от вона знала його добре. Коли їй було вісім, Райт навідувався до їхньої родини в Чикаго. Сховавшись у ліфті для подачі їжі, де стіни були найтоншими, Сем підслухала, як Райт благав її батька, Джонатана Гаркера, вступити до Товариства. Або хоча б дозволити матері Сем, Міні, стати їхнім піддослідним кроликом. Її мати була однією з небагатьох, кому вдалося вирватися з тенет монстра, та ще й неушкодженою — якщо не враховувати яскраво-червоного шраму на чолі, який лишила облатка, коли жінка ще була під чарами Дракули.

Гаркери, звісно ж, відмовили. Вони мали дбати про Саманту та її брата, а Товариство аж ніяк не здавалося місцем, придатним для виховання дітей. Але Саманта уже була одержима полюванням на монстрів.

— Дослідницький відділ, II рівень, та? — запитав Райт, коли дівчина підійшла до нього. — Просто викапана мати.

Сем чарівно зашарілася, розуміючи, що саме на це директор і розраховував. Райт обожнював її матір — і досі обожнює, хоч його одержимість монстрами, що колись увірвалися в життя Міни, спотворила це почуття. Він навчався в університеті разом із батьком Сем і був частим гостем на вечерях ще до переїзду Гаркерів в Америку, де згодом народилася Сем.

Хоча насправді дівчина не бачила великої схожості. Ну, можливо, якщо придивитися, то у неї мамині очі, карі, мов у кролика, та трохи кривуваті

батькові губи. Але будь-яка схожість між ними ставала ще більш очевидною, бо Сем вдягнула стару мамину тартанову спідницю й білу сорочку — навмисно. А щоб довершити образ, навіть закріпила свої світлі кучері одним із маминих дорогоцінних гребінців із черепахового панцира, який та довірила доньці перед мандрівкою до Лондона.

Сем конче було потрібно схилити ситуацію на свій бік.

Пан Райт відкусив шматочок крампета й жестом запросив дівчину йти поруч.

— Чим можу допомогти, Гаркер? — мовив він до неї. — Боюся, часу маю небагато. Виявляється, під моїм столом, дрімає блейстиця і всюди лишає мокрі козячі сліди. Але поки дійдемо до мого кабінету, я весь у вашому розпорядженні.

— Я хотіла би взяти участь у паризькій справі, — випалила Сем, навіть не спитавши, чому в кабінеті директора сидить істота з тілом жінки і ногами кози, — у ролі агентки.

Почувши репліку, Райт аж захлинувся від здивування:

— Напади Звіра?!

І Сем зрозуміла його реакцію — таке не дуже хочеться обговорювати за сніданком.

Не встиг минути другий тиждень, як трапилося чотири моторошні вбивства. І кожне — в іншому місці: вбиральня художньої галереї, приватна їдальня, вагон під час руху та ложа в опері. Щодня газети повідомляли про нові знайдені частини тіл — то палець, то печінка. Химерно, але серця жертв так і не виявили. І Сем була переконана: убивця їх з'їдає.

— Діло криваве й аж ніяк не жіноче.

— Але усі жертви — чоловіки, — відказала Сем, утримавшись від лекції про те, наскільки кривавою може бути жіноча справа. — Усі — парижани й усі при грошах. У вбивці є типаж, а я до нього не входжу. І там я буду в такій самій безпеці, як і на вулицях Лондона.

Райт визнав, що дівчина має рацію, але буркнув:

— Однак ви дослідниця, і до того ж перспективна. З якого дива вам захотілося це кинути заради зовнішніх операцій?

Якщо відверто, Сем і справді не хотіла. Вона любила бібліотеку. Там було більше від храму, ніж від якогось кабінету. Фантастичні сцени з міфів оживали на склепіннях стелі, уздовж стін тягнулися заповнені книжкові шафи, а між ними в золотих рамах висіли олійні полотна, що викликали трепет: королеви, які купаються в крові, й боги, які пожирають людей.

Сем могла проводити години в тиші книжкових лабіринтів, благоговійно заглиблюючись у пошуки в незрозумілих архівах при тьмяному світлі гасових ламп і в затишному полоні аромату старих книжок і теплих спогадів про спокійні літні дні, поки губилася серед веж книжкових полиць.

Але у бібліотеці не було відповідей, які шукала дівчина, — за два роки вона встигла впевнитись у цьому.

— Ви знаєте, як це — працювати у відділі досліджень, пане Райт? — відповіла Сем. — Це як намагатися розплутати таємницю, маючи лише келих для вина — без самого напою, без того, хто його випив, і без компанії, в якій розпивали. Агенти надсилають нам зачіпки, але найкращі з них неможливо запакувати в мішечок. Їх треба бачити, чути, відчувати на запах. Я справді можу допомогти вам розкрити справу — але не звідси.

Як і всі наймайстерніші вигадки, ця містила в собі зерно істини. Якщо знаєш, де шукати, — таємниця вже наполовину розгадана. А для цього треба вміти слухати, і не лише слова, вимовлені вголос, а й те, що лишається між рядками. Треба опанувати мову поглядів, ледь помітної гри вуст і цілу бібліотеку відблисків в очах. Слухати так, наче від цього залежить твоє життя. Бо, можливо, саме так і є.

Агенти добре вміли вбивати — тут Сем навіть і не сперечалась. А от добре слухати — аж ніяк.

Але не через це прагнула, аби Райт призначив її на паризьку справу.

— Запах?! — Райт розсміявся так, що аж здригнувся. — Пані Гаркер, ваш ентузіазм вражає, і, судячи зі звітів, ви маєте неабиякий нюх. Але ж ви не детективка з Бейкер-стріт! Та невже щось можна вивідати просто за запахом?

А дівчина, всміхнувшись, промовила:

— Від вас тхне коханкою. — Райт миттєво прикусив язика. — На пальці — обручка, а от костюм, вибачте, просто просяк жасмином, гарденією і

дикими трояндами. А це, між іншим, запахи таємних побачень, забороненого кохання і солодкого болю.

Сем, звісно ж, хитрувала. Частину з того вона й справді підмітила, але дикі троянди? Та навіть гончак такого не винюхає. Подробиці про парфуми дами вона вивідала через плітки жіночок, котрі виконували найнуднішу роботу Товариства: прибирання, сортування, архівування, заварювання кави. І залишались для усіх невидимками — немов привиди, що навчилися не лякати, а служити.

Зрештою, Сем — дослідниця. І вона своє діло зробила: розвідала все необхідне

— У поважних дам, — продовжила дівчина, — нині в моді аромати з однією нотою, причому наносять їх не на тіло, а лише на аксесуари. Тож сліди, які можуть передатися іншим, — ледь вловимі. Очевидно, ваша дружина — справжня леді, а отже, цей аромат не від неї. Трикомпонентна парфумерна композиція вказує на молодшу жінку, це підтверджує і вибір нот. До того ж сама насиченість запаху на вас свідчить: вона була буквально просякнута ним...

— Досить, — прохрипів Райт, почервонівши. — Втім... я сам спровокував. І дівчина, грайливо схиливши голову, відповіла:

— Але це залишиться між нами, будьте певні.

Вперше чоловік, котрий до того здавався сонливим, повернувся до Сем усім тілом і темним поглядом вп'явся в неї, мов пазурами. У цей момент він немов перетворився на хижака.

Дослідниця змусила себе подивитись йому в очі, хоча й була збентежена.

— Гарзд, Гаркер, — нарешті заговорив Райт. Її тіло аж пройняло: звернення без формальностей означало одне — вдалось. — Щоправда, мушу зізнатись, був із вами не до кінця щирим — справу в Парижі вже комусь призначили.

— Перепрошую? — здивовано відреагувала дівчина. — А кому саме?

— Пані Гелені Моріарті.

— Леді М? — у Сем аж у грудях похололо. З усіх агентів була лише одна постать, відоміша за пана Ван Гелсінга, — легендарна Леді М, або, як зазначалось у документах, докторка Гелена Моріарті. Виняткова.

Небезпечна. І страхітлива настільки, що вже давно нікого не брала в напарники. Та й хто би зважився?

Єдина донька генія кримінального світу — професора Моріарті, якого Скотленд-Ярд прозвав Наполеоном зло-чинності. За чутками, саме він стояв за половиною злочинних афер у Західному світі — від викрадення безцінних французьких картин до продажу єгипетських мумій на чорному ринку. І саме він задмухнув життя світила, яке вело Лондон крізь морок злочинної павутини, — Шерлока Голмса.

Злочинний геній ледь не поховав доктора Ватсона разом із Голмсом, але непохитний лікар вижив — і розповів світові про злочин професора. Після цього Моріарті довелося залишити університет і піти у підпілля. Подейкували, що він і надалі керує тіньовою імперією, але жодних доказів так і не з'явилося. Насправді, навіть самого факту, що професор досі живий, ніхто не міг підтвердити.

— А що ви знаєте про неї? — спитав Райт, придивляючись.

— Що вона агентка та хімікня з Оксфорду, спеціалізується на надкритичних рідинах. Нещодавно публікувалася з рідинної хроматографії. Я, гм... — Сем зважувала кожне слово, — чула, вона надзвичайно розумна.

Насправді ж дівчина чула інше: коли докторка Гелена Моріарті зіткнулась із чоловіком, який переслідував її, то зайнялася бджільництвом, видобула феромони королеви-бджоли і потай додала в його крем для гоління. Після цього бджоли почали переслідувати нещасного — знаходили скрізь, куди б не подався: пролазили крізь щілини, замкові шпарини, вентиляційні отвори й димарі. Таке могло звести з глузду будь-кого.

— Вони просто хочуть подружитися, — казала йому докторка Моріарті. Адже, зрештою, чоловіка вжалили лише два чи три рази.

Очевидно, що відтоді він дав їй спокій.

— Чудово. Це все спрощує, — жорстко відказав чоловік. Із суворим виглядом передав дівчині чорний портфель. Вага виявилася чималою, але Сем втрималась, не похитнувшись. — Занесіть це пані Моріарті. Якщо зможете переконати її взяти вас напарницею для цієї справи — домовлюсь із пані Мартін, аби тимчасово вас підмінила. А якщо ні — повертаєтесь до досліджень. І без жодних нарікань.

— Звісно, — відповіла вкрай знервована дівчина. Бо, якщо відверто, якась частина її вже була готова до провалу. — Дякую, пане Райт.

— Завжди радий допомогти. Передайте привіт вашій матінці, — мовив Райт, беручись за дверну ручку. — Господи, ця козлиха смердить аж сюди.

Сем не сумнівалася ні на мить: Райт сподівався, що дівчина відмовиться, як тільки дізнається, з ким буде працювати. У минулому докторка Моріарті мала трьох напарників. І кожен з них загинув — дивно і без пояснень - ще по дорозі до місця розслідування. Щоправда, у цій професії страшні й загадкові смерті не рідкість. І після тривалих розслідувань, жодного доказу вини докторки не знайшли. Але троє? Поспіль? І з таким батьком...?

Люди подекували, що Гелена несе прокляття. Достатньо лише сказати її прізвище — і лихо вже в дорозі. Ніби вона — персонажка з якоїсь трагедії Шекспіра.

Прокляття чи ні — Сем і не думала здаватися.

Дівчина знайшла докторку Моріарті на стрільбищі — струнка, в чорному костюмі та довгому плащі пісочного кольору, з криваво-червоним шаликом на шиї. У повітрі стояв дим від пострілів, а на мішені зяяли шість отворів, щільно згрупованих у зоні серця монстра. Сем вражено мовчала — востаннє, коли вона стріляла, то ледь не збила лампочку зі стелі. А тим часом жінка спокійно перезаряджала револьвер.

— Не знаю, де він, — кинула докторка, навіть не підвівши погляду, — але якщо натрапите на нього, то зробіть послугу, вріжте йому як слід у щелепу, гаразд?

— Про кого ви? — спитала Сем.

Цього разу вона вже підвела очі. В неї був трохи кривуватий ніс і вражаюче коротке руде волосся, що вибивалося з-під чорного трибі хмарою кучерів. Її погляд — гострий, немов лезо — увіп'явся в дівчину.

— Про мого батька, звісно, — відказала жінка. Вона сховала револьвер у кобуру й неквапом підійшла до Сем, зацікавлено розглядаючи її. Дівчина вловила під запахом пороху нотку каніфолі й подумала, чи не грає жінка на скрипці. А може, Сем просто занадто захоплювалась детективами в дитинстві. — Але ж тут ви не через нього, чи не так?

— Я Саманта Гаркер. Дослідницький відділ, II рівень. Я тут через паризьку справу, — мовила Сем, зібравшись і подаючи портфель. Докторка Моріарті взяла його — і дівчина зауважила, як легко їй це вдалося, наче той зовсім нічого не важив. — Хочу приєднатись.

— То це вас послали шпигувати за мною? Дослідницю цього разу, ще й жінку — ну, стають кмітливішими, визнаю, — Моріарті відкинулася назад, ніби нарешті все зрозуміла. — Хоча, звісно, Райт ще нічого не пояснив. Боявся, що зрозумію з вашого обличчя. Але не переживайте, усе розкаже пізніше — от побачите.

— Дуже сумніваюся, — відповіла Сем, — мені здається, пан Райт просто сподівався, що я відмовлюся, дізнавшись, із ким доведеться мати справу.

— А чому ж ви ще досі тут? — запитала докторка з виразним ірландським акцентом, який лунав майже як пісня. — Чули ж певно про прокляття леді М? Можу накинути кілька версій — якщо цікаво. Щоправда, найсмачніші чутки мене ще не наздогнали. Наприклад, та про бджіл?

— Не брешуть же? — з цікавістю запитала дівчина.

Докторка Моріарті знизала плечима й кинула:

— Це має значення?

— Не настільки, як паризька справа.

— Гм. І чому настільки має значення?

Сімдесят чотири. Десять. Сто три. Двадцять вісім, вісім, двадцять сім. Сорок чотири, один, п'ятдесят шість...

— Хочу розкрити правду, — мовила Сем і сховала числа назад у пам'ять. Моріарті не обов'язково знати про справжню причину — особисту. Можливо, це й не причина взагалі, а лише відголос підозри, привид, який блукає над кістками напівзабутої травми.

Докторка Моріарті засміялася і продовжила:

— Гідна причина. Що ж, подивимось, як ви з цим впораєтесь, — вона поставила портфель на край столика і клацнула замком. Зсередини вирвався клуб диму та запах гнилого м'яса.

Сем мимоволі відсахнулася. У портфелі лежала відрубана людська рука - немов шмат м'яса, загорнутий У рукав костюма. А на закривавленій запонці тьмяно блищав діамант.

— О боже... це ж, — огидно, бридко, моторошно, — вже занадто? — зойкнула Сем, прикриваючи ніс рукавом.

— За межами ваших книжок — кривава, болюча реальність, пані Гаркер, — холодно мовила Моріарті, — і якщо ви не витримуєте навіть цього, то паризька справа зламає вас миттєво.

— Я можу відчувати — і все одно тримати себе в руках, — тихо сказала Сем, здригнувшись від самої думки, що комусь вистачило сил вирвати руку з плеча. Можливо, у бібліотеці й справді була книжка, яка могла б таке пояснити. — Якою людиною я би була, якби могла дивитися на таке спокійно?

— І справді, — прошепотіла Моріарті, її усмішка викривилася. В голові дівчини знову виринули ті старі, недобрі чутки. — А тепер скажіть: що ця «дрібничка» може розповісти про нападника? Окрім того, що скоєний ним злочин жахливий.

З неохотою Сем відвела погляд від докторки та схилилася ближче до закривавленої руки.

— Нападник дуже сильний — незвичайно сильний, — тихо промовила дівчина, на що докторка гмикнула. Такі речі не важко помітити. Сем повільно повернула портфель: на плечовій кістці видніються вм'ятини — ніби кістку обгризли, а кістковий мозок висмоктали. Попри нудоту, Сем відчула задоволення — її здогад підтвердився. — Імовірно, він поїдав свою жертву. На пальці — сліди від обручки. Але оскільки тіло розчленували, а діамантова запонка лишилася, навряд чи це було пограбування.

— І все? — холодно запитала жінка, схрестивши руки.

Сем знала: цього недостатньо. Якщо не запропонує чогось суттєвішого, у докторки не буде причин брати її. Вона мала знайти ще якусь зачіпку — щось, що вислизнуло навіть від проникливої Моріарті.

Сем могла спробувати ще дещо. Вона обережно зиркнула на Гелену Моріарті — та дивилася на неї, як на головоломку, яку неодмінно треба розв'язати. Якщо дізнаються її таємницю...

Страх стиснув горло. Вона не мала права на помилку. Не могла дати їй дізнатися правду про те, ким була. Чим саме. Але й залишити все так — не могла.

Перш ніж встигла усе продумати, дівчина потягнулася до чоловікової руки, сподіваючись, що докторка сприйме тремтіння пальців за звичайний жах. Щойно її пальці торкнулися піджака, холод пробіг тілом. Раптом вона відчула, як її нігті дряпають підлогу, як чийсь зуби вгризаються у м'яке підчерев'я. А десь позаду лунав плач.

А тоді відчуття щезли, ніби їх ніколи й не було. Сем усвідомила, що стискає руку мертвого — з тріснутими, обдертими нігтями, — і різко смикнулася. Моріарті дивилася на дівчину з неприхованою цікавістю. Сем відчула, як до щік водночас приливає жар страху й сорому.

«У тебе просто жвава уява, доню, — брехала мати, поки лагідно обіймала й гладила по волоссю маленьку Сем. — Це просто сни, що заблукали вночі. Не звертай на них уваги. Довіряй логіці. Довіряй правилам. Вони тебе вбережуть».

«Вона — медіум», — сказали лікарі, коли пансіон не зумів «виправити» Сем, а батько все жадав пояснень.

«Це означає, що ти вразлива до впливу зла», — шепотів із ядуchoю інтонацією Якоб Ван Гелсінг, коли вони ще були підлітками й нишпорили в бібліотеці під час прийому Товариства разом із батьками. І саме тоді Сем мала вперше дізнатися, що більшість людей думає про медіумів так: «Ти бачитимеш видіння монстрів, як це було з твоєю матір'ю. Вони зіб'ють тебе з правильного шляху, і всі, кого ти любиш, страждатимуть».

А отже, якщо Сем не буде обережною і хтось застане, коли вона бачить видіння, то усе може закінчитися психіатричною лікарнею. За що важко буде на когось злитись.

Ці видіння справді приходили від чудовиськ — що було добре задокументовано після трансильванської справи. Якби дівчина впустила в себе не те, що треба, це могло б зіпсувати її; саме так сталося з матір'ю, коли та отримувала видіння від Дракули. А ще гірше — це могло б зробити саму дівчину чудовиськом, як трапилось із покійною Люсі, подругою родини Гаркерів, — дар перетворив її на те, з чим вона присягалася боротися.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ